

مورخ ۲۰ مارچ ۱۹۱۲ در هتل ویکتوریا در رملہ اسکندریہ: درباره اهمیت نوروز و اعیاد دینی و مبادرت به اقدامات خیریه در آن ایام

حضرت عبدالہاء

اصلی فارسی

مورخ ۲۰ مارچ ۱۹۱۲ در هتل ویکتوریا در رملہ
اسکندریہ:

درباره اهمیت نوروز و اعیاد دینی و مبادرت به اقدامات
خیریه در آن ایام^۱

(خطابات جلد سوم، ص. ۱۰۱-۱۰۳)

از عادات قدیمہ است کہ ہر ملت از ملل را ایام سرور عمومی کہ جمیع ملت در آن روز سرور و شادمانی کنند و اسباب عیش و عشرت فراہم آرند. یعنی یک روز از ایام سنہ را کہ در آن روز واقعہ عظیمی و امر جلیلی رخ دادہ آنرا انتخاب نمایند و در آن روز نہایت سرور و نہایت حبور و نہایت شادمانی ظاہر کنند دیدن یکدیگر نمایند و اگر چنانچہ بین نفوس کدورتی حاصل در آن روز آشتی کنند و آن اغبرار و آن دل شکستگی زائل شود دوبارہ بالفت و محبت پردازند.

^۱ خطابه در روز نوروز غرہء ربیع الثانیہ ۱۳۳۰ در رملہء اسکندریہ در هتل ویکتوریا

ORIGINAL

AUDIO

چون در روز نوروز از برای ایرانیان امور عظیمه ای واقع شد، لهذا ملت ایران یوم نوروز را فیروز دانستند و آنرا عید ملی قرار دادند. فی الحقیقه این روز بسیار مبارک است، زیرا بدایت اعتدال ربیعی و اول بهار جهت شمالست و جمیع کائنات ارضیه، چه اشجار، چه حیوان، چه انسان جان تازه ای یابد و از نسیم جان پرور نشاطی جدید حاصل کند، حیاتی تازه یابد و حشر و نشر بدیع رخ بگشاید، زیرا فصل ربیع است و در کائنات حرکت عمومی بدیع. وقتی سلطنت ایران مضمحل شده بود و اثری از آن باقی نمانده بود در این روز تجدید شده. جمشید بر تخت نشست، ایران راحت و آسایش یافت، قوای متحلله ایران دوباره نشو و نما نمود، اهتزاز عیب در دل و جانها حاصل گشت بدرجه ای که ایران از ایام سلف که سلطنت کیومرث و هوشنگ بود بلند تر گردید و عزت و عظمت دولت ایران و ملت ایران مقامی بالاتر گرفت و همچنین وقایع بسیار عظیمه در روز نوروز که سبب نخر و عزت ایران و ایرانیان است وقوع یافت. لهذا همیشه ملت ایران قریب پنج شش هزار سال است که این روز را فیروز شمرده اند و شکون دانسته اند و روز سعادت ملت شمرده اند و الی یومنا هذا این روز را تقدیس کنند و مبارک دانند. باری هر ملتی را روزی است که آن روز را یوم سعادت دانند و اسباب مسرت فراهم آرند.

و در شرایع مقدسه الهیه در هر دوری و کوری نیز ایام سرور و جبوری و اعیاد مبارکی که در آن روز اشغال متفرقه ممنوع تجارت و صنعت و زراعت. خلاصه هر عملی حرام است. باید کل بسرور و شادمانی پردازند و اجتماع کنند و محافل عمومی بیاریند و حکم یک انجن حاصل کنند تا وحدت ملت و الفت و یگانگی در جمیع انظار مجسم شود. و چون روز مبارکی است نباید آن روز را مهمل گذاشت، بی نتیجه نمود که ثمر آن روز محصور در سرور و شادمانی ماند. در چنین یوم مبارکی باید تأسیس مشروعی گردد که فوائد و منافع آن از برای ملت دائمی ماند تا در السن و تاریخ مشهور و معروف گردد که مشروع خیری در فلان روز عید تأسیس یافت. پس باید دانایان تحقیق و تحری نمایند که احتیاج ملت در آن روز بچه اصلاحی است و چه امر خیری لازم و وضع چه اسی از اساس سعادت ملت واجب تا آن اصلاح و آن امر خیر و آن اساس، در آن روز تأسیس گردد. مثلاً اگر ملاحظه کنند که یک ملت محتاج تحسین اخلاق است اساس تحسین اخلاق را در آن روز تأسیس کنند ملت اگر احتیاج به انتشار علوم دارد و توسیع دائره معارف لازم در آن روز در این خصوص قراری بدهند یعنی افکار عموم ملت را منعطف بآن امر خیر کنند و اگر چنانچه ملت احتیاج بتوسیع دائره تجارت یا صنعت یا زراعت دارد در آن روز مباشرت بوسائلی نمایند که مقصود حاصل گردد. یا آنکه ملت محتاج به صیانت و سعادت و معیشت ایتم است، از برای سعادت ایتم قراری بدهند و قس علی ذلک، تأسیساتی که مفید از برای فقرا و ضعفا و درماندگان است تا در آن روز از الفت عموم و اجتماعات عظیمه نتیجه ای حاصل گردد و میمنت و مبارکی آنروز ظاهر و آشکار شود.

باری در این دور بدیع نیز این روز بسیار مبارک است. باید احبباء الهی در این روز به خدمت و عبودیتی موفق شوند. باید با یکدیگر در نهایت الفت و محبت و یگانگی دست در آغوش شوند و بکمال فرح و سرور به ذکر جمال

مبارک مشغول گردند و در آن فکر باشند که در چنین یوم مبارکی نتایج عظیمه حاصل شود. و امروز نتیجه و ثمری اعظم از هدایت خلق نیست، زیرا این خلق بیچاره از جمیع مواهب الهیه علی الخصوص ایران و ایرانیان بی نصیب مانده اند. احبای الهی در چنین روزی البته باید یک آثار خیریه صورتی یا آثار خیریه معنوی بگذارند که آن آثار خیریه شمول بر جمیع نوع انسانی داشته باشد. زیرا در این دور بدیع، هر عمل خیری باید عمومی باشد، یعنی شمول بر جمیع بشر داشته باشد اختصاص به بهائیان نداشته باشد. در جمیع ادوار انبیاء امور خیریه تعلق بنفس آن ملت داشت مگر مسائل جزئی مثل صدقه که تجویز شمول بر عموم داشت. اما در این دور بدیع چونکه ظهور رحمانیت الهی است، جمیع امور خیریه شمول بر جمیع بشر دارد بدون استثناء. لهذا هر امری عمومی یعنی که تعلق بعموم عالم انسانی دارد الهی است و هر امر خصوصی و مشروعی از مشروعات عالم انسانی که تعلق بعموم ندارد محدود است. لهذا امیدم چنان است که احبای الهی هر یک از برای عموم بشر رحمت پروردگار باشند و علیکم
البهاء الابهی.

